

Module Taal & verhaal

Een kort verhaal door Chris Keizers.

Datum: 09-10-2002

Klas: K2B

Loes

Zittend aan tafel vraag ik me af: 'Waarom, waarom ik?'

Dat gebeurt me steeds vaker, dat gevoel van totale wanhoop, wanneer houdt het nou op? Een harde gil klinkt uit de boxen van de radio, het is maar een reclame, maar even schrik ik op. Het is tijd om weg te gaan. Onderweg realiseer ik me dat ik wel erg laat ben en direct schieten mijn gedachten weer naar die bewuste dag.

De zon schijnt, het priemende licht doet zeer aan mijn rood doorlopen ogen, een combinatie van zweet en tranen rolt over mijn wangen. Weg! Weg! Ik moet weg, vluchten voor de realiteit, nooit had ik gedacht dat ze het zou doen. Zo snel ik kan fiets ik richting huis, mijn hart lijkt zo krachtig te pompen, dat ik het gevoel heb dat het mijn lichaam uit wil.

Als ik aankom bij ons huis lijkt alles normaal. Hijgend loop ik het tuinpad op, van binnen weet ik al wat ik ga aantreffen, maar ik wil het niet accepteren. Als ik de sleutel in het slot steek meen ik binnen een geluid te horen en ik haast mij naar binnen. Instinctief ren ik de trap op richting de slaapkamer, halverwege de gang stort ik ter aarde. Daar hangt ze, aan een zijden sjaal aan de lamp, met een omgevallen stoel als een stille getuige.

De volgende dagen zijn een groot zwart gat voor mij, zelfs de begrafenis kan ik mij niet meer herinneren. Ik weet alleen nog wat een oom zei op de begrafenis: 'Ik zal me Loes herinneren als de lieve, spontane en vrolijke jonge vrouw die ze was.' Ja, zo was ze.

Het is 12 Oktober 1995, alle bomen zijn hun blad kwijt want het heeft al een paar dagen hard gestormd, de herfst heeft dit jaar vroeg toegeslagen. Het is donker en guur, perfect weer om foto's te maken, de mensen lopen als lege omhulsels over straat op zoek naar warmte en beschutting. Ik sla ze gade vanuit een portiek en neem hun foto's van een afstand. Op dit moment is hun wereld koud en grijs, mijn wereld daarentegen is warm met een gouden gloed. Het is op dagen als deze dat ik helemaal in mijn element ben, ik weet niet waarom maar geef mij maar de herfst met haar prachtige verval en de fijne warmte van de cv.

Ineens is ze daar, ze loopt aan de overkant van de straat, de wind blaast een eikenblad in haar blonde haar. Ze pakt het blad en kijkt ernaar alsof ze een baby vasthoudt, dan vouwt ze haar hand open en het blad wordt meegevoerd door de wind. Gefascineerd door wat ik zag heb ik zonder het te merken mijn hele rolletje volgeschoten, dan kijkt ze plots mijn kant op en lacht. Ik ben zowaar wat verlegen als ik naar haar toe loop, ik wil haar vragen of ze de foto's wil zien maar voordat ik wat kan zeggen kust ze me. Even vergeet ik alles om me heen, ik kijk haar aan, ze lacht even en samen lopen we verder.

'Gelukkig daar ben je. Ik was al ongerust,' zegt Loes moeder.

'Ja sorry, ik was zo in gedachten verzonken dat ik de tijd vergat.'

'Het geeft niet, ik heb de thee klaar,' zegt ze op geruststellende toon. Anne heette ze en ze wist precies wat ik voelde, zij was de enige die mijn gevoelens voor Loes kon begrijpen. Het is nu bijna een jaar geleden en de mensen verwachten van je dat je verder gaat.

Verder gaan waarmee? Verder met je leven? Loes was mijn leven en mijn leven is niet meer. Het lijkt wel als of je na het kaartje met, bedankt voor jullie medeleven, niet meer verdrietig mag zijn. De realiteit alleen is dat ik op elke hoek van de straat verwacht haar tegen te komen en dat ik haar elke avond welterusten wens, voordat ik mezelf in slaap huil.

‘Waar kijk je naar,’ zeg ik, Loes zit op bed en kijkt door het raam naar buiten. De regen stroomt met dikke stralen langs het glas en iedere keer als ze uitademt vormen zich kleine druppeltjes op de ruit. ‘Ik kijk naar de wolven’ zegt ze zachtjes en een dikke traan rolt over haar wang.

Hoe lang duurde dat nu al, 2 maanden? Het begon heel onschuldig, ze voelde zich gewoon niet op haar gemak, zo in de drukte ‘Laten we maar naar huis gaan,’ zei ze dan. Wolven, gewone mensen die voor Loes enge roofdieren werden. ‘Ga nou eens naar de dokter,’ zeg ik ‘Doe het voor mij.’ Naar lang aarzelen zegt ze: ‘Oké, voor jou.’ Een lange en indringende stilte valt. Ik wist dat het een heel moeilijke tijd zou worden.

In de daarop volgende maanden zag ik Loes steeds verder en verder wegwijnen. Loes veranderde langzaam van een lief en vrolijk meisje in een angstig en opgejaagd dier, dat op het punt stond verslonden te worden door haar belager. Niets hielp, doctors stonden voor een raadsel en Loes kreeg steeds meer demonen in haar hoofd. Toen heb ik haar mij laten beloven, dat ze zichzelf niets aan zou doen. ‘Ja, dat beloof ik,’ zei ze en ik was er zeker van dat ze zich hieraan zou houden.

‘Wil je er een plakje cake bij?’ klinkt het vanuit de keuken. Ja, voor Anne was het ook verschrikkelijk geweest. Lief als ze was had ze meteen gezegd dat ze zo blij was dat haar man dit niet mee hoefde te maken. Ironisch had ze er snikkend achteraan gezegd dat het zijn dood zou worden. Ja, er was iets met haar, natuurlijk was ze niet perfect maar op een of andere manier was het een prachtmens.

Loes haar vader heb ik nooit gekend, kijkend naar de foto van zijn verweerde gezicht op de schoorsteenmantel, denk ik aan de verhalen die hij aan Loes had verteld en die Loes allemaal in geuren en kleuren aan mij had verteld. Jammer dat ik hem nooit heb ontmoet, denk ik bij mezelf.

‘Waar zit jij vandaag,’ zegt Anne, maar ze weet precies waar ik aan denk. Om mij wat af te leiden begint ze over koetjes en kalfjes. Ik snap nog steeds niet dat ze het heeft kunnen verwerken.

Het ging steeds slechter met Loes en mijn leven lag daardoor ook overhoop. Soms voelde ik me erg slecht en dan ging ik op zoek, op zoek naar een locatie om te fotograferen. Zo ook deze zondag, het was op een oud fabrieksterrein dat niet veel meer was dan een ruïne met veel rotzooi. Deze plek weerspiegelde precies mijn stemming.

Ook Loes wist dat, ze had mij door de maanden heen zoveel zien lijden als het weer slechter ging met haar. Waarschijnlijk is dat de reden geweest om haar belofte aan mij te verbreken. Het zal tegen half 2 geweest zijn, dat mijn telefoon ging. Eerst hoorde ik niets en er be kroop mij een heel angstig gevoel, toen hoorde ik het Loes zeggen: ‘Vergeef me.’

‘Wat ga je eigenlijk met het geld doen?’ zegt Anne opeens. Dit had ze nog nooit gevraagd, ik had er eigenlijk nog nooit over nagedacht. Loes had voor dat ze mij leerde kennen veel geld gewonnen en dat geld had ze vastgezet voor later of als er iets zou gebeuren met een van ons. ‘Dat weet ik eigenlijk niet,’ zeg ik.

Eigenlijk droomde ik er al een tijdje van om een studio te hebben, zodat ik me nog meer bezig kan houden met fotografie om even de werkelijkheid te vergeten. Ik heb altijd veel foto’s van Loes genomen, ook toen het heel slecht ging met haar. Op deze wijze heb ik een indrukwekkende collectie foto’s opgebouwd, een collectie die het proces laat zien dat wij samen hebben doorgemaakt. Ik heb er nog over gedacht om ze te publiceren maar ze is nog niet af, er ontbreekt nog iets.

‘Ik moet weg,’ zeg ik tegen Anne. Anne knikt en zet haar thee op tafel. Een paar dagen later staat mijn besluit vast, ik ga een studio maken. Ik ben de voorbereidingen gaan treffen en een paar weken later is mijn bovenverdieping gedeeltelijk omgebouwd tot een prachtige studio, statieven met softboxen, reflectie schermen, flitsers alles is aanwezig.

De eerste weken stort ik mij als een bezetene in de fotografie, ik ben zo druk bezig dat ik soms vergeet wat er gebeurd is. Echt goed voel ik me echter nooit, elke avond voordat ik ga slapen, drink ik vier glazen whisky. Dat is voor mij de enige manier om nog iets van nachtrust te krijgen, vaak schrik ik midden in de nacht wakker, badend in het zweet om vergeefs te reiken naar haar hand.

Het is bijna tijd, ik heb alle foto’s van Loes en mij bewerkt, alles is geregeld ik ga het boek publiceren. Nu rest mij alleen nog die laatste foto, die ene foto die mij afsluiting geeft en de collectie compleet maakt. Het moet een foto zijn van hoe ik haar vond, dezelfde sjaal, de omgevallen stoel.

Zonder dat ik het in de gaten heb huil ik als ik de kamer in loop om de spullen klaar te zetten. De zijden sjaal inhoud ik in mijn handen, de hele kamer ruikt weer naar haar en ik voel die onrust. De camera staat al klaar op het statief, en de zon schijnt door het raam naar binnen. Dit is het dan, dit is het moment waar ik meer dan een jaar op heb gewacht. Ik hang de sjaal op, nu alleen de stoel nog. Ik pak de zelfontspanner en klim op de stoel. Tot straks Loes.